

6.

ก่อนจะสอยดาวมาร้อยบ่า

ลิงหนึ่งที่คนที่เป็นนักเรียนนายร้อย จะได้มีโอกาสดีกว่าคนอื่นก็คือ การได้มีโอกาสเข้าเรียน ในวิชาที่ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ (นักเรียนนายร้อย จะถวายพระนามว่า “ทูลกระหม่อมอาจารย์”) ทรงสอน ผมเองนั้นก็มีโอกาสได้เรียนกับทูลกระหม่อมอาจารย์สองวิชา นับว่าเป็นโชคดีของผมเป็นอย่างมากที่ได้มีโอกาสถวายงานในการเก็บข้อมูลวิจัย เรื่อง “นครนายกกับสงครามโลกครั้งที่ 2” ด้วยความที่ทูลกระหม่อมอาจารย์ ทรงเสียสละเวลามาสอน ทั้งๆ ที่ทรงมีพระราชกรณียกิจมากมาย ทำให้ผมเองนั้นตั้งใจเรียนเป็นพิเศษ ผมจะนั่งแถวหน้าเสมอ และก็วันไหนที่ผมเข้าเรียนในวิชาของทูลกระหม่อมอาจารย์ ผมก็จะทานกาแฟแก้วใหญ่ใส่กาแฟสองช้อนพูน (ช้อนโต๊ะ) เพราะกลัวว่าจะไปนั่งหลับ

ในช่วงที่ผมเป็นนักเรียนนายร้อยนั้น สถานการณ์รอบบ้านยังมีการใช้กำลังเข้าปฏิบัติการในลักษณะต่างๆ อยู่มาก ถึงแม้จะพ้นช่วงการปราบปราม ผกค. มาแล้ว แต่ก็ยังมีการรุกรานตามชายแดนอยู่เป็นระยะๆ ผมเองนั้นยอมรับว่าสมัยที่ผมเป็นนักเรียนนายร้อย ผมไม่ค่อยได้สนใจการศึกษาเสียเท่าไร

จำได้ว่าเมื่อผมจบการศึกษาชั้นปีที่ 4 ของ รร.นายร้อย จปร. ขณะที่ไปทำการฝึกหลักสูตรจู่โจม ก็มีสถานการณ์ที่บ้านร่มเกล้า ที่เนิน 1428 ประกอบกับในสมัยนั้น ยังมีการแบ่งนักเรียนประเภท ก. คือผู้ที่ไม่เคยได้เกรด F และ ประเภท ข. คือผู้ที่เคยเรียนได้เกรด F ด้วยความที่ผมรู้ตัวดีว่าผมไม่เรียนอย่างไร ผมก็ไม่เคยเรียนได้ F ด้วย และที่รุ่นของผมนั้นมีคณพลาดวิชา Source of Energy (ก็เป็นวิชาที่เกี่ยวกับการเผาไหม้ของดินปืน จะใช้พื้นฐานทางเคมี) ก็น่าจะมากประมาณครึ่งหนึ่งของรุ่น ทำให้ผมได้ใจ คิดว่าอย่างไร ผมก็สามารถที่จะเลือกเหล่า ได้ก่อนเพื่อนๆ อย่างน้อยก็ครึ่งรุ่น เพราะประเภท ก. จะได้เลือกเหล้าก่อนประเภท ข. แต่แล้วเหตุการณ์ก็มาพลิกผันอีก เมื่อตอนผมเป็นนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 5 ทางโรงเรียนประกาศยกเลิกประเภท ก. และ ข. ทำให้ลำดับที่ของผมร่วงลงไปถึงร้อยกว่า

จวบจนกระทั่งผมจบการศึกษา ความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงเริ่มปรากฏ เมื่อรุ่นผมเปิดอัตรา เหล้าทหารม้า และเหล้าทหารปืนใหญ่ ประมาณ 50 ที่ เหล้าสื่อสาร และช่างประมาณ 20 - 30 ที่ เหล้าทหารสรรพาวุธประมาณ 20 ที่ ขณะที่เหล้าทหารราบมีแค่ประมาณ 80 ที่ จากจำนวนนักเรียนที่จบการศึกษา ประมาณ 300 นาย นับเป็นเรื่องที่แปลกจากรุ่นอื่นๆ เพราะปกติแต่ละรุ่นในสมัยนั้น จะเปิดเหล้าทหารราบ

ประมาณร้อยกว่าที่ ซึ่งก็เป็นนิมิตหมายของการเปลี่ยนแปลง

สิ่งแรกที่ผมเริ่มรู้สึก และที่ประหลาดต่อมาก็คือปกติคนที่ได้ลำดับที่ดีจะมีสิทธิ์ในการเลือกเหล่าและที่ล่งก่อน ตามปกติคนที่ได้ลำดับที่ดีจะเลือกกองหน่วยที่มีชื่อเสียงเป็นหลัก แต่เพื่อนหลายคนในรุ่นของผมที่ได้ลำดับที่ดี กลับเลือกกองที่ใกล้บ้านบ้าง เลือกเป็นอาจารย์ที่ รร. นายร้อย จปร. บ้าง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ผมถือว่าเป็นแนวความคิดที่เปลี่ยนแปลงไปสำหรับคนที่จะจบไปเป็นนายทหารในสมัยนั้น ส่วนผมเองนั้นเรียนได้ลำดับที่ไม่ดีเท่าไร แต่ในใจผมต้องการจบไปลงในหน่วยรบพิเศษ ที่ไหนก็ได้ และก็นับว่าโชคดีที่ได้สมใจปรารถนา ในขณะนั้นผมคิดว่าสมรภูมิของเพื่อนผมหลายคนได้เริ่มเปลี่ยนแปลงไป หลายคนเริ่มมองว่าไม่ได้จบไปรบ แต่ผมก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงความคิดในขณะนั้น

ในตอนที่ผมจบการศึกษานั้น ผมกับเพื่อนอีก 4 คนที่เคยถวายงานเก็บข้อมูลงานวิจัย ได้รับพระราชทานพระราชวโรกาสให้เข้าเฝ้าฯ เพื่อกราบบังคมทูลลา และขอพระราชทานพรไปปฏิบัติหน้าที่ ผมและเพื่อนๆ ได้เข้าเฝ้าบริเวณสนามหญ้าหน้าพระตำหนักในโรงเรียนนายร้อย ทรงมีพระราชดำรัสสรุปได้ความว่า

“จะต้องไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และความยากลำบากต่างๆ ยังมีอีกหลายแห่งที่มีความยากลำบากกันดาร ให้ทุกคนมีความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อปวงชนชาวไทยให้ดีที่สุด”

และพระราชดำรัสที่ผมไม่เคยลืมก็คือ

“เมื่อเราประสบปัญหาใดๆ ขอให้อดทนจนถึงระยะเวลาหนึ่งหนทางแก้ไขปัญหาก็จะตามมาเอง”

ซึ่งผมก็ยึดถือ และปฏิบัติเสมอมามิได้ขาด ชีวิตการเป็นทหาร
จริงๆ ที่ไม่ได้เป็นนักเรียนทหาร ของผมได้เริ่มขึ้นแล้ว....

7.

พิกนการ

6 เมื่อผมจบการศึกษาไปลงหน่วยรบพิเศษใหม่ๆ ที่พิษณุโลก ด้วยอายุ 21 ปี ก็เป็นนโยบายของกองทัพบก ที่ให้คนที่เลือกลงหน่วยรบพิเศษไปช่วยราชการตามเหล่าของตนก่อน ผมนั้นเหล่าทหารปืนใหญ่ก็ต้องไปช่วยราชการที่หน่วยทหารปืนใหญ่ งานแรกๆ เลยนั้น นายทหารใหม่ทุกคนก็คงจะหนีไม่พ้น การฝึกทหาร ผมเองไม่ได้ต่างไปจากคนอื่น ก็ไปฝึกทหารกับเพื่อนที่ลงหน่วยปืนใหญ่ ที่ผมไปช่วยราชการโดยตรง (ปัจจุบันนี้เพื่อนผมคนนั้นเสียชีวิตไปแล้ว)

การฝึกทหารนั้นถือเป็นงานแรกๆ ที่เราต้องรับผิดชอบชีวิตทหารเป็นร้อยคน เราต้องเปลี่ยนชีวิตเขาเหล่านั้นจากพลเรือนให้เป็นทหาร

ซึ่งเราก็จะนำความรู้ที่ร่ำเรียนมาจากโรงเรียนนายร้อยมาใช้ ไม่ว่าจะเป็นวิชาทหารทั่วไป จิตวิทยาและการนำหน่วย การฝึกสอนกำลังพลหน้าแถวทหาร

ในสมัยนั้น ค่านิยมเรื่องการเป็นทหารกับการกินเหล้า ก็ยังเป็นที่ยอมรับ ผมเองนั้นก็ใช้อยู่ สมัยที่ผมเป็นนักเรียนนายร้อย ขนาดกินเหล้าแล้วกัดแก้วเหล้า เคี้ยวแล้วกลืน เรื่องนี้ก็คิดว่าคงจะไม่ธรรมดา ผมจำได้ว่าเคยกินเหล้าแล้วอาเจียนออกมา ถึง 11 ครั้ง ครั้งหลังๆ เนี่ยจะมีแต่น้ำดีสีเขียวๆ ออกมา

แต่พอจบการศึกษามาเป็นนายทหาร ผมก็คิดว่าเราก็คงไม่เหมาะที่จะมากินเหล้าเมามาย แต่ก็คงจะเป็นการยากที่จะปฏิเสธรุ่นพี่ๆ ที่เขาดื่มเหล้ากัน ผมก็เลยตัดตัดสินใจ ถวายล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ 5 ว่า ผมจะไม่ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ และเล่นการพนันไปตลอดชีวิต การที่ผมถวายสิ่งเหล่านี้ไป ทำให้ไม่มีใครมากล้าคดยันคดยอให้ผมต้องดื่มเหล้าอีก (ทุกวันนี้ผมก็ยังปฏิบัติ และยึดถืออยู่ และก็ไม่เคยรังเกียจคนอื่นที่ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ หรือเล่นการพนัน ลูกน้องผมก็ซื้อเหล้าให้ดื่มกันบ่อย แต่ผมจะไม่ดื่ม)

การที่นายทหารใหม่ได้ฝึกทหารนั้น เป็นสิ่งที่สอนตัวนายทหารใหม่เป็นอย่างดี เพราะว่าการปกครองคน ร้อยกว่าคนที่มาจากหลากหลาย บางคนก็อ่านหนังสือไม่ออก บางคนก็เป็นแรงงานสำคัญของบ้าน อยู่คนเดียวต้องจากลูกและภรรยามาเป็นทหาร บางคนก็มีความรู้สูง เมื่อคนที่หลากหลายมาอยู่รวมกัน หน้าที่ของนายทหารใหม่ที่เป็นผู้ฝึกทหารใหม่ ก็จะต้องเปลี่ยนแปลงชีวิตจากพลเรือนไปเป็นทหาร การทำให้

คนที่แตกต่างกันหลายระดับ มาอยู่ร่วมกัน และทำอะไรที่เหมือนๆ กัน ทำอะไรที่ต้องพร้อมเพรียงกัน นั่นก็เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายนักในความคิดของผม เราก็คงไม่ใช่เอาแต่ฝึกๆ ให้พันๆ ไป สิ่งที่สำคัญนั้นก็คือ เราต้องฝึกให้เขาเหล่านั้นเข้าใจ รับรู้ และมีอุดมการณ์ เพราะเขาเหล่านั้น ก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่ร่วมกันออกไปปฏิบัติหน้าที่ เพื่อปกป้องประเทศชาติ

สิ่งที่น่าเห็นใจเป็นอย่างยิ่งก็คือ การที่หลายคนมาเป็นทหาร โดยที่ไม่ได้สมัครใจ แต่ก็ทำอย่างไรได้ในเมื่อเป็นหน้าที่ และทุกคนก็ต้องทำตามหน้าที่ (ก็ต้องแก่ที่กฎหมายให้ยกเลิกการเกณฑ์ทหาร) นอกจากสภาพจิตใจแล้ว สิ่งที่น่าเห็นใจก็คือเรื่องของรายได้ และเบี้ยเลี้ยงที่ต่ำ เพราะว่าการรัฐบาลก็ไม่มั่งบประมาณอะไรมากมายที่จะตอบแทน

นอกจากนี้อาหารการกินผมเองตอนฝึกทหาร ก็ต้องกินปลาสดๆ เหมือนกับทหารทุกวันเพราะว่าทางกองพันเลี้ยงปลาสดๆ เอง ก็ยังรู้สึกน่าเบื่อแต่ก็ไม่มีทางเลือก ก็ต้องทนกินกันไป ผมเองเลยตัดสินใจควักเงินส่วนตัว ซึ่งผมเองก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไรมีแค่เงินเดือนทหาร ก็เจียดเงินไปซื้อ ขนม และ ไอศกรีม เพิ่มเติมเพื่อเลี้ยงทหาร เพราะผมคิดว่าถ้าเราจะฝึกเขาหนักเราก็หน้าที่จะมีอะไรตอบแทนเขาบ้าง หมดเงินส่วนตัวไป สองหมื่นกว่าบาท ในสมัยนั้นถือว่าเยอะสำหรับร้อยตรีหนุ่มๆ อย่างผม แต่ผมคิดว่าไม่เป็นไรเพราะ ผมถือคติว่า เงินทองถ้ายังมีลมหายใจและเราไม่ถ่อมใจอวด เราก็สามารถหาใหม่ได้

การฝึกทหารนั้นให้อะไรกับผมมากมายเหมือนกัน ด้วยความที่ผมนั้นโตมาในกรุงเทพฯ เรียนอยู่แต่ในกรุงเทพฯ การได้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้าน ที่เป็นชาวบ้าน นั้นเป็นสิ่งที่ทำให้รำลึกถึง

พระราชดำรัส ของทูลกระหม่อมอาจารย์ที่ พระราชทาน เมื่อผมได้รับพระราชทานพระราชวโรกาสให้เข้าเฝ้าฯ เพื่อกราบบังคมทูลลา และขอพระราชทานพรไปปฏิบัติหน้าที่ว่า

“ยังมีอีกหลายแห่งที่มีความยากลำบากกันดาร ให้ทุกคนมีความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อปวงชนชาวไทยให้ดีที่สุด”

ผมได้เห็นภาพ และเข้าใจอย่างชัดเจนว่าทำไมเราต้องรบกับความยากจน สิ่งเหล่านี้ หลากๆ คนที่เติบโตมากับแสงสีในเมือง ที่เกิดมามีคอมพิวเตอร์ให้ใช้ มีรถไปรับไปส่ง มีเสื้อผ้าดีๆ ใส่ อาจจะไม่เข้าใจว่าเรายังมีเพื่อนร่วมประเทศชาติ ที่ยังขาดโอกาส ที่ยังต้องการความช่วยเหลือ แต่ผมคิดว่าเราก็คงทำอะไรไม่ได้มากในตอนนั้น การทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด นั่นก็คือที่ดีที่สุดที่เราทำได้ แต่สิ่งเหล่านี้ก็อยู่ในใจของผมเสมอมาว่า ถ้ามีโอกาสเราก็คงต้องหาทางสร้างโอกาสให้เขาเหล่านั้นให้ได้

ด้วยวิถีแห่งชาวบ้านนั้นมีเสน่ห์ที่ดึงดูดใจ ถึงแม้จะไม่มีอะไรที่ดูมากมาย แต่เขาเหล่านั้นก็แบ่งปัน อย่างนายสิบคนหนึ่ง เขาจะออกไปดักหนูปุกตอนกลางคืน ก็ออกไปวางแร้วดักหนูปุก พอได้มาก็นำมาขายเสียไปไม้กางขามือไม้เท้า เขาชอบมาถามผมเรียกว่า ผู้หมวดวันนี้สนใจหนูปุกย่างมั๊ย ซึ่งบางวันเราก็จะไปทานกับเขา

พอนึกถึงเรื่องนี้ก็เลยนึกไปถึงเรื่องของ งูผู้โชคร้าย วันหนึ่งขณะที่ผมกำลังฝึกทหาร ในเรื่องบุคคลทำการรบ คือให้ทหารฝึกการเข้าตี ก็ฝึกกันในป่า ในตอนพักประจำชั่วโมง (ภาษาทหารแปลเป็นภาษาชาวบ้านว่า พักระหว่างชั่วโมง) ขณะที่ผมกำลังเดินดูทหาร ก็มีทหารคนหนึ่ง ตะโกนว่า

“งู งู !!!”

ผมก็เลยหันไปดู เห็นงูเห่าตัวใหญ่ สีดำมะเมื่อม แต่สิ่งที่แปลกใจมากกว่าอย่างอื่นก็คือ แทนที่ทหารที่พักกันอยู่นั้นจะแตกฮือวิ่งหนี ปรากฏว่า วิ่งไล่จับงูกันให้วุ่น งูผู้โชคร้ายตัวนั้นก็เลี้ยวหนีสุดชีวิต ทหารบางคนก็ล้มลุกคลุกคลานวิ่งไล่งูเห่าตัวที่วุ่นๆ และในที่สุด ค็นนั้นเราก็ได้ทานงูเห่าอย่าง ถ้าทหารเหล่านั้นเป็นคนกรุงเทพฯ งูตัวนั้นก็คงรอดชีวิตไปแล้ว เพราะหลายคนคงกระโดดหนี ถือเป็นคราวเคราะห์ของงูตัวนั้นไปครับ

ก่อนที่การฝึกทหารจะจบสิ้นลง เราก็ต้องมีกระบวนการตรวจสอบว่า ทหารที่เราฝึกมานั้นมีความสามารถในระดับที่กองทัพต้องการหรือเปล่า ซึ่งการตรวจสอบนั้นมีตั้งแต่ สอบปากเปล่า ไปยังการฝึกบุคคลท่ามือเปล่า และเลยไปถึงบุคคลทำการรบ

ความหนักใจก็คือ เราจะทำอย่างไรให้คนที่ไม่รู้หนังสือสามารถตอบคำถามของกรรมการที่ตรวจสอบได้ กลางคืนก็ต้องจับทหารที่ไม่รู้หนังสือ มาสอนมาท่องกัน ส่วนบุคคลท่ามือเปล่า ที่หลายคนเคยได้ยินมาว่าไม่รู้ ขวามัน และซ้ายมัน นั้นเป็นเรื่องจริงขนาดผูกเชือกที่ข้อมือก็แล้ว บางคนก็ยังหันไม่ถูก

เมื่อวันตรวจสอบมาถึง ทหารใหม่ที่ผมกับเพื่อนฝึกก็ผ่านการตรวจสอบ และเราก็จะมึนงันหลังฝึกเสร็จ ซึ่งทหารก็จะได้ปล่อยกลับบ้านหลังจากที่ไม่เคยได้กลับเลย หลังจากมาเป็นทหาร ในงานเลี้ยงบางคนก็ร้องไห้ดีใจ บางคนเขาก็มาขอบคุณเรา บางคนก็นำลูกและภรรยา มาอวดเรา

ผมเองก็รู้สึกดีใจเล็กๆ ที่เราเองก็ได้มีโอกาสสร้างคนให้มีระเบียบวินัย ได้เรียนรู้ชีวิตในการอยู่ร่วมกัน เปลี่ยนจากพลเรือนมาเป็นทหารเต็มตัว เราก็อำหน้าที่ดีที่สุดที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ ทหารเหล่านั้นเขาก็เปรียบเสมือนน้องชายที่เราต้องคอยดูแล คอยอบรม คอยสร้างจิตสำนึกให้มีความรักดีต่อประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และประชาชน และอย่างน้อยหน้าที่ของเราก็เสร็จสิ้นลงด้วยการที่ไม่มีทหารหนี ไม่มีทหารบาดเจ็บและเสียชีวิตจากฝึก

8.

นักรบพิเศษ/ปฏิบัติการพิเศษ/ วัดใจ

ทั้งจากผมฝึกทหารเสร็จไม่นาน ผมก็กลับไปทำงานที่หน่วยรบพิเศษที่พิษณุโลก ไปอยู่ได้ไม่นานก็มีสาเหตุที่ทำให้ผมต้องย้ายลงไปทีลพบุรี ไปอยู่กองร้อยปฏิบัติการพิเศษ แต่เดิมนั้นเป็นกองร้อยที่ขึ้นตรงกับกองทัพบก แต่ตอนที่ผมไปอยู่นั้นกองทัพบกได้โอนการบังคับบัญชาไปอยู่กับหน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ ผมก็ได้ไปใช้ชีวิตโลดแล่นไปตามวิถีของนักรบพิเศษอยู่หลายปี

ลักษณะงานของผมสมัยนั้นก็เป็งานการต่อต้านการก่อการร้ายสากล การรักษาความปลอดภัยบุคคลสำคัญ และภารกิจอื่นๆ ที่ได้รับมอบจากผู้บังคับบัญชา ผมใช้ชีวิตอยู่กับหน่วยรบพิเศษหลายชาติเกือบจะ

ตลอดเวลาในช่วงสองปีแรก เพราะมีการฝึกพร้อม ยกเว้นว่ามีภารกิจพิเศษ
 ที่ต้องปฏิบัติ ผมต้องฝึกเพื่อที่จะรองรับกับภารกิจที่เปลี่ยนจากการ
 ต่อต้านการก่อการร้ายสากล กับการรักษาความปลอดภัยบุคคลสำคัญ
 ไปสู่การปฏิบัติการพิเศษ ซึ่งจะต้องปฏิบัติการได้ทั้งจากทางอากาศ
 ทางน้ำ ในพื้นที่ป่าภูเขา การปฏิบัติการในเมือง และพื้นที่สิ่งก่อสร้าง

ด้วยจังหวะที่พอเหมาะทันทีที่ผมย้ายไป ผมไปรายงานตัว
 เข้าเรียนหลักสูตรแทรกซึมเบื้องสูง (กระโดดร่มแบบกระตุกเอง) เนื่องจาก
 หลักสูตรนี้เปิดพอดี เมื่อจบการศึกษาาก็กลับมาที่หน่วย ซึ่งจะมีกำลังพล
 ที่เรียกได้ว่า เลือ-สิงห์-กระต๊อง-แรด ด้วยความที่เราเป็นคนใหม่ที่
 ในหน่วยนั้นเราก็ต้องถูกลองของเป็นธรรมดา แต่ผมก็ถือคติว่าถึงแม้ว่า
 เราจะไม่ใช่เป็นคนที่เก่งที่สุด แต่เรามีความจริงใจ เราไม่ได้มาเอาเปรียบ
 เขาเหล่านั้น เรามาปกครองเขา

วิ่งกับกำลังพล ในหลักสูตร *Combat diver*

ด้านแรกๆ ที่ถูกทดสอบกันนั้นก็คงไม่พ้นเรื่องของ กำลังกาย ผมมักจะถูกชวนไปวิ่ง โดยลูกน้องที่แข็งแรง เสมอๆ ผมเองนั้นก็ถือคติว่า วิ่งได้วิ่งไป ผมก็ไปวิ่งกับลูกน้อง ด้วยความที่เราเคยเป็นนักไตรกีฬาเก่า เราก็เลยวิ่งกับเขาเหล่านั้นได้ ไม่ว่าจะไกลแค่ไหน ลูกน้องผมแบกของหนัก ผมก็แบกของหนัก

อย่างมีครั้งหนึ่ง เราเข้าป่ากันผมเองก็แบกอุปกรณ์ที่จำเป็น ไปมาก หนักกว่า 80 ปอนด์ได้ ก็ไปสมทบกับลูกน้องส่วนหนึ่งที่อยู่ในป่า ก่อน เราเดินป่ากันมากกว่า 48 ชม. ผมเองนั้นขนาดออกกำลังกายบ่อยๆ ก็ยังแย่ ตอนนั้นใช้เริ่มขึ้นเพราะ เป้าหลังของผมหนักมาก ลูกน้อง ของผมคนหนึ่งคงจะเห็นผมอาการไม่ค่อยดี เขาก็เดินมาข้างๆ บอกว่า หัวหน้า แบ่งมาให้ผมบ้างเพราะว่าเป้ผมเบา ผมหันไปยิ้มแล้วบอกว่า

“ไม่เป็นไรหรอกผมจะได้รู้ว่าหนักยังงัยก่อนที่จะไปใช้คนอื่นแบก”

ผมไม่เคยเอาเปรียบลูกน้อง เขาไม่ลืมหูลงนอน ผมก็จะไม่นั่ง เขาไม่หลับผมก็จะไม่ลืมหูลงนอน เราจะตื่นก่อน นอนทีหลัง

นอกจากเรื่องของกำลังกายแล้ว การยิงปืนนั้นก็เป็หัวใจของ กองร้อยปฏิบัติการพิเศษ ครั้นจะให้ผมจะยิงแข่งกับลูกน้องเหล่านั้น ก็คงยากที่จะสู้ เพราะเขาเหล่านั้นยิงกันมาเป็นหมื่นๆ นัด ขณะที่ผมเอง ก็ไม่เคยใช้ปืนกลมือมาก่อน แต่ผมก็จะไปกับเขาเหล่านั้น ไปๆ มา เขาจะสอนเรายิงว่ามีเทคนิคอย่างไร ทำให้ยิงแบบ double tab (ยิงแบบ ลั่นไกสองนัดต่อกัน) ดีขึ้น ฝีมือก็พัฒนามากยิ่งขึ้น

เรื่องจิตใจนั้นต้องถูกทดสอบกันเป็นธรรมดา อย่างเช่น การกระโดดร่มแบบกระตุกเองนั้น ใหม่ๆ ก็มักจะมีคนมาลองของ เช่น

เวลาโดดออกไปแล้วขณะที่ลอยตัวอยู่อากาศ เขาจะมัลลอยตัวใกล้ๆ เราต่างคนก็ต่างมองกัน ผมถือคติว่า ถ้าเขาไม่เปิดร่มผมก็จะไม่เปิดร่ม (ความสามารถส่วนตัวห้ามลอกเลียนแบบ) ฎกลงของอยู่พักใหญ่ๆ เขาก็เลิกไปเอง เพราะผมไม่เคยเปิดร่มก่อนเขา ความจริงเรื่องนี้ต้องระวังหรือว่าแอบทำกัน เพราะวานิรภัยการกระโดดร่มห้ามเปิดร่มต่ำกว่า 3,000 ฟุต แต่เราก็เคยเปิดร่มกันต่ำกว่านั้น

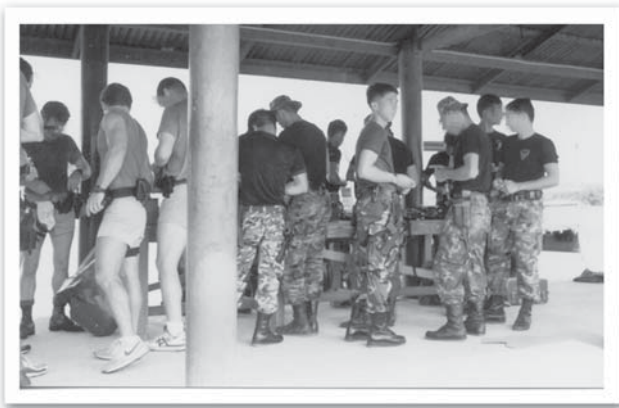
เมื่อเทศกาลลงของผ่านไป สิ่งที่ผมทำมา ก็จะได้สิ่งที่เรียกว่า ได้ใจของเขาเหล่านั้นมา ต่อไปเราก็คือทีมๆ เดียวกัน เราเชื่อใจกัน ผมเองอาจจะไม่ใช่คนที่ฝีมือที่สุดในกองร้อย แต่ไม่ว่าจะบุกน้ำลุยไฟ เขาก็จะไปกับเรา เพราะเขารู้อยู่เสมอว่าเราจริงใจ เราไม่เคยเอาเปรียบเขา เรามาดูแลและปกป้องผลประโยชน์ให้เขา เรามาปกครองเขา เวลาเขามีปัญหาอะไรเขาก็จะมาหาเรา เล่าให้เราฟัง เรื่องของความเชื่อใจกันนั้น ผมเองก็ไว้ใจกันขนาดเอาร่มให้ลูกน้องพับให้ ปกตินักโดดจะต้องพับเอง เพราะว่าเราจะระมัดระวังทุกอย่างเพราะเราโดดเอง คนอื่นพับอาจจะประมาทได้ แต่ผมก็ให้ลูกน้องพับให้บางครั้ง ผมเองยังเคยพูดเล่นว่า ใครอยากให้ผมตายก็มาพับร่มให้ผมก็แล้วกัน

การอยู่ในกองร้อยปฏิบัติการพิเศษนั้นยังถือเป็นการสร้างโอกาสให้ผมเป็นอย่างมาก เนื่องจากที่กองร้อยจะมีการฝึกแลกเปลี่ยนกับหน่วย รบพิเศษชั้นนำของต่างชาติเป็นประจำ ปีหนึ่งๆ จะประมาณ 3 - 4 ครั้ง ครั้งหนึ่งเป็นเดือนๆ ยกเว้นถ้าเรามีภารกิจพิเศษเข้ามาเราก็จะไปปฏิบัติการกิจ ถ้าภารกิจเสร็จเราก็จะฝึกกันตลอดเวลา เพราะที่กองร้อยเป็นกองร้อยเตรียมพร้อมในเรื่องของการต่อต้านการก่อการร้ายสากล

หลายครั้งหลายครา หน้าที่เป็นล่ามก็มาตกอยู่ที่ผม เนื่องจากจะเป็นคนที่
 ฝึกอยู่กับกำลังพลคนอื่นๆ อยู่ตลอดเวลา

โดยส่วนตัวของนั้นผมเป็นคนที่ภาษาอังกฤษไม่ค่อยจะสัมผัสหู
 อันนี้เป็นมาตั้งแต่เรียนที่สวนกุหลาบ ผมมักจะบอกเพื่อนๆ ว่าจะเรียน
 ไปทำไม ไม่ใช่ภาษา บิดา - มารดา เรา (ความจริงพูดภาษาชาวบ้านมากกว่า
 นี้ แต่ไม่กล้าเขียนครับ) พอตอนสมัยเป็นนักเรียนนายร้อย ก็บอกเพื่อน
 ว่าจะเรียนไปทำไม ผมจะจบไปเป็นนักรบ และแล้วกรรมก็ตามสนองผม
 (โโทษฐานที่ไม่ยอมตั้งใจเรียน)

เมื่อต้องมาเป็นล่าม ใหม่ๆ ก็ผิดบ้างถูกบ้าง ดำน้ำบ้าง แต่ถ้า
 ไม่แน่ใจเราก็จะพยายามให้เขาอธิบายใหม่ พอานเข้าก็คุ้นเคย
 โชคดีด้วยที่ภาษาอังกฤษที่ทหารๆ ใช้กัน ไม่ได้ใช้ภาษาสูงกันเท่าไร
 เราเลยรอดตัวไป (ทุกวันนี้หนักกว่าเดิมอีกตรงที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ
 ทุกวัน ทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน ครบกระบวนการ ก็อยากจะฝากไว้ว่า
 ภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าวิชาอื่นๆ)

ฝึกกำลังพล และทหารรบพิเศษสหรัฐฯ (Delta Force)

ชีวิตในกองร้อยปฏิบัติการพิเศษนั้น ผมได้มีโอกาสทำอะไรที่คิดว่า หลายๆ คนคงจะไม่มีโอกาสได้ทำ ผมเองได้มีโอกาสยิงปืนกลมือ และเป็นพนักยิงกันจนนับไม่ถ้วน (ยิงมาหลายหมื่นนัด) เนื่องจากเราได้รับความเร่งด่วนในการพัฒนากำลังพล เรายิงปืนกันจนล้ากลองปืนร่ำ

ถึงแม้ว่าเราจะได้รับการสนับสนุนในเรื่องของกระสุนแต่สิ่งที่เราขาดแคลนนั่นก็คือ ยุทธภัณฑ์ เช่น ชุดกันไฟ เข็มขัดกับซองปืน และซองกระสุน เราใช้ของเก่ามากันมานาน ผมเองก็ลงทุนไปจ้างตัดเย็บมา ครั้นจะซื้อของต่างประเทศมาใช้เองก็ไม่มีปัญญา เพราะชุดหนึ่งแพงมาก พวกนี้เวลาเราฝึกกันเราก็ต้องรัดตรึงกันอย่างดี เพราะว่าการปฏิบัติการฝึกของเรานั้นไม่ได้มีแต่ทำติดดิน บางครั้งก็กระโดดลงมาจากเครื่องบิน บางครั้งก็โรยตัวมาจาก ฮ. ถ้าทำไม่ดี ปืนหลงหรือซองกระสุนก็จะหล่นหายได้

หลายครั้งเราก็หุ้ลั้ลู่ เช่น การเข้าปฏิบัติในป่า เข็มขัดสนามและกระตักน้ำนั้นเกะกะวุ่นวาย เราไม่สามารถที่จะพกซองปืนพกข้างขาได้ เพราะว่าของหลวงสมัยนั้นเป็นซองหนัง เหมือนควายบอย พอจะปฏิบัติงานหรือฝึกในป่ากันแต่ละครั้ง เราจะต้องยึดซองปืนพกข้างขาไว้ในเป้หลัง นอกจากนี้เสื้อเกราะก็เกะกะ แผ่นเซรามิกที่ใช้กันกระสุนก็หนัก เรียกได้ว่าขาดความคล่องตัวกันพอสมควร แต่เราก็ต้องใช้งานกันตามสิ่งที่เรามี สำหรับปัจจุบันผมเห็นว่าเราได้รับการสนับสนุนเรื่องนี้ดีขึ้น สังเกตว่า ชุดปฏิบัติการในเมืองจะมีสนับเข่า และข้อศอกให้ใช้ด้วย

กระโดดดิ่งพสุธา

9.

จากฟ้าผ่า

ชีวิต ของทหารรบพิเศษนั้นทุกคนคงจะเริ่มต้นด้วยการ
กระโดดร่ม ด้วยความที่ผมกระโดดร่มค่อนข้างบ่อยมาก
จนลูกน้องคนหนึ่งมาทักผมว่า

“หัวหน้าใช้ดวงเปลืองจัง ไม่เก็บไว้ใช้วันหลังบ้างละ”

ในสมัยนั้นหน่วยผมจะได้เที่ยวบินสนับสนุนการกระโดดร่ม
มากกว่าหน่วยอื่น เพราะได้รับความเร่งด่วนเป็นอันดับแรก อีกทั้งได้รับการ
การสนับสนุนเที่ยวบินหลายเที่ยวจาก JUSMAG เนื่องจากทำการฝึก
ร่วมกับทหารสหรัฐฯ บ่อยครั้ง กำลังพลมากกว่า ร้อยละ 90 ในขณะนั้น
สามารถกระโดดร่มแบบกระตุกเองได้ ผมเคยทำสถิติกระโดดสูงสุด

5 ครั้งต่อวัน ตอนแรกอยากจะทำสถิติกระโดด 6 ครั้ง แต่วันนั้นนักบินไม่ยอมขึ้นให้ เลยได้แค่ 5 ครั้ง รมที่ผมใช้โดดในตอนนั้นผมใช้แต่รม MT-1S ของหลวง ไม่มีปัญญาซื้อเองครับ

สิ่งที่ผมได้รับจากการกระโดดรมนั้นมีประโยชน์มากมายในชีวิต การกระโดดรมนั้นทำให้ผมตัดสินใจในสภาวะฉุกเฉินได้อย่างรวดเร็ว เพราะการกระโดดรมนั้นจะต้องแก้ปัญหาเป็นวินาที ถ้าเรากระโดดที่ความสูงประมาณ 10,000 ฟุต เราจะมีเวลาในอากาศ 55 - 60 วินาที ก่อนที่จะทำการเปิดร่มที่ 3,000 ฟุต ตามหลักนิรภัย ซึ่งนักโดดทุกคนคิดว่านานมาก และทำอะไรได้เยอะในขณะที่เราอยู่ในอากาศ

อันตรายจากการกระโดดรมนั้นมีอยู่ตลอดเวลาถ้าเราประมาทหรือบางครั้งถ้าเราไม่ได้ประมาท แต่เหตุสุดวิสัยก็อาจจะเกิดขึ้นได้ อันตรายของการกระโดดรมจะมี 3 ลักษณะด้วยกัน คือ (1) ก่อนเปิดร่ม (2) เปิดร่มแล้ว และ (3) การลงพื้น

การกระโดดรมนั้นเราไม่ได้มีเฉพาะกระโดดลงบนพื้นดิน เรายังสามารถกระโดดลงน้ำได้อีกด้วย ความแตกต่างระหว่างกระโดดลงพื้นดินกับลงน้ำก็คือ การกระโดดลงน้ำนั้นเราจะต้องปลดสายรัดอก และสายรัดขาให้หลวมเมื่อเราอยู่เหนือน้ำก่อนที่จะลงถึงพื้นน้ำ เมื่อเกือบจะถึงพื้นน้ำเราก็จะปล่อยให้ตัวเราหลุดจากร่ม แล้วก็ว่ายหลบร่มออกมา ถ้าเราไม่ปลดตัวเราออกจากร่มก่อน สายร่มอาจจะมาพันตัวเราขณะอยู่ในน้ำ และร่มก็จะมาคลุมตัวเราอีกทีหนึ่ง ซึ่งอาจจะทำให้เสียชีวิตได้

กระโดดร่มลงน้ำ (อยู่บนเครื่อง)

เรื่องอุบัติเหตุที่เกิดจากการกระโดดร่มเป็นเรื่องที่อาจจะเกิดได้ตลอดเวลา มีหลายครั้งที่เราอาจจะเป็นผู้ประสบเอง การมีสติที่ดีนั้นจะช่วยให้เราแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ อย่างมีครั้งหนึ่งนั้นรุ่นพี่ของคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้บังคับกองร้อย (ท่านที่เป็นครูจุ่มของผม)

วันนั้นเรากระโดดร่มกัน ผมตามพี่เขาออกมา ทุกอย่างปกติดี แต่พอเปิดร่มแล้วปรากฏว่าร่มของรุ่นพี่ท่านนั้นไม่สามารถที่จะปลดสายบังคับข้างหนึ่งได้ ร่มก็ควงสว่างลงมา โดยไม่สามารถบังคับได้ และหลุดออกไปนอกสนามไกล ผมเองเลยตัดสินใจบังคับร่มตามไป พอพี่ท่านนั้นลงกระแทกพื้น ด้วยความแรงพอสมควร ผมเห็นพี่เขานิ่งไป ผมเองลอยอยู่บนฟ้าก็ตะโกนเรียกพี่เขา เขาก็ไม่ขยับเลย ผมต้องกลับร่มกระแทกพื้นเพื่อลงในบริเวณที่พี่เขาอนอยู่ ซึ่งผมเองก็ลงพื้นแรงเหมือนกันเรียกได้ว่าขาเกือบหัก พอถึงพื้นผมก็ปลดร่ม แล้ววิ่งไปเรียก

ที่เขา ตอนนั้นเขาลูกมานั่ง แต่ยังคงงงๆ อยู่ พอไปถึงผมพุงที่เขาขึ้นมา แล้วถามที่เขว่าเป็นยังไงบ้าง พี่เขาตอบว่าไม่เป็นไร แต่เขาก็ยังมีนๆ อยู่ เพราะว่าพี่เขาลงกระแทกแรงพอสมควร ลักพักลูกน้องก็เอารถออกมาตามหาเรา แล้วพาเรากลับไปที่กองร้อย

ผมเองก็เคยเกือบจะจบชีวิตเพราะการกระโดดร่มไปหลายครั้ง แต่มีสองครั้งที่ผมจำได้แม่นคือ ครั้งแรก ตอนผมเข้าเรียนแทรกซึม เบื้องสูง (ดิงพสุธา) ใหม่ๆ ผมเพิ่งตัดสาย (เปิดร่มเองในอากาศ ปกติการกระโดดร่มจะมีอยู่ 2 ประเภทคือ เครื่องบินเปิดร่มให้ และผู้กระโดดเปิดร่มเอง) ทำที่ใช้ทรงตัวในอากาศของผมยังไม่ดี ทำให้เกิดการหมุน และควงก่อนที่จะทำการเปิดร่ม ทำให้ร่มพันไม่สามารถกางได้ ผมตกมาอย่างอิสระภายใต้ไต้แรง G (ดิงดูดของโลก) ผมพยายามแก้ปัญหาของผม เพราะคนก่อนหน้าผมพร้อมมีปัญหาที่เขาไม่แก้ไข เขาทำการตัดร่มหลักทันที พอถึงพื้นก็ถูกครุฑำหนี เพราะว่าหนักโดดทุกคนมีร่มสำรองเพียงอันเดียว ถ้าร่มสำรองไม่กางก็คือจบชีวิต เราควรที่จะแก้ไขร่มหลักให้ถึงที่สุดก่อน

สิ่งต่างๆ ในตอนนั้นทำให้ผมพยายามที่จะทำการแก้ปัญหาเรื่องร่มหลักที่พัน แต่ผมใช้เวลาในการแก้ปัญหานานไป เพราะผมเริ่มเห็นแผ่นดินใหญ่ขึ้นทุกที ทางภาคพื้นก็ใช้เครื่องขยายเสียงให้ผมตัดร่มหลัก แต่ผมไม่ได้ยินเพราะผมห่างจากสนามโดดมาก เมื่อผมเห็นว่าแผ่นดินเริ่มใหญ่ขึ้นใหญ่ขึ้น ผมก็ตัดสินใจตัดร่มหลักและดึงร่มช่วย แต่ก่อนที่จะตัดร่มหลัก ผมนึกถึงอย่างแรกคือ เก็บห่วงดิ่ง (ห่วงดิ่งใช้ดึงเพื่อให้ร่มกาง ถ้าหายก็พันกว่าบาทในตอนนั้น เพราะผมกลัวทำห่วงดิ่งหล่นหาย และกลัวจะต้องเสียเงินพันนึงมากกว่ากลัวตาย) เมื่อร่มช่วยกางเต็มที่

ผมก็กลับร่มหวนลม และเตรียมตัวลงพื้นทันที ทางครุฑนำรถออกมาตามหาผม เพราะทุกคนคิดว่าผมไม่รอดแน่นอน เพราะตัดร่มหลักในระยะที่ต่ำมาก

ครั้งที่สองเป็นเพราะผมรัดสายรัดหน้าอกหลวม เมื่อผมกระโดดแล้วทำการเปิดร่ม ร่มหลักของผมไปขัดกับร่มสำรองทำให้ร่มหลักกางแค่ครึ่งหนึ่ง และมารั้งตัวผมไว้ไม่สามารถขยับได้ผมตกลงมาด้วยอัตราตกที่เร็วมาก ลูกน้องผมหลายคนบังคับร่มมาใกล้ ถามว่าเป็นอะไร ผมตอบไปว่า ผมขยับตัวไม่ได้ทุกคนก็ได้แต่มอง จนเกือบจะถึงพื้นตอนนั้นผมคิดว่า อย่างน้อยที่สุดคือขาหักทั้งสองข้าง เพราะผมทำอะไรไม่ได้เลย อย่างมากก็ตาย ผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ก็เลยพยายามยกมือให้วู้นึกถึงรัชกาลที่ 5 จะด้วยพระบารมีของใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทหรือเหตุบังเอิญ ก็ไม่อาจทราบได้ หลังจากผมละมือลง ร่มผมก็กางปกติ และผมก็ลงพื้นอย่างปลอดภัย

ผมเองมีเรื่องสนุกๆ มาเล่าให้ฟังเกี่ยวกับการกระโดดร่มอีกครั้งที่หน่วยผมในเวลานั้นมีการเปลี่ยนตำแหน่งผู้บังคับหน่วยจะมีการจัดเลี้ยงกัน เราได้เชิญนายทหารผู้ใหญ่หลายท่าน จากหน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ โดยที่ผู้บังคับหน่วยคนใหม่จะทำการรับมอบธงบังคับบัญชากลางอากาศท่ามกลางสักขีพยาน คือกำลังพลทุกคน หลังจากนั้นจะลงที่หมายคือสถานที่จัดเลี้ยง และแขกทุกคนก็ต้องกระโดดร่มวันนั้นเราทั้งหมดได้เครื่องบิน C-130 จากกองทัพอากาศสหรัฐอเมริกา ทุกคนขึ้นเครื่องกันตอนเย็น ก่อนสิ้นแสงทางทหาร (ภาษาทหารครับ แปลง่ายๆ คือมีดีนะครับ)

ก่อนขึ้นผู้บังคับหน่วยคนใหม่ทำการบรรยายสรุป เพราะเป็นผู้ควบคุมการกระโดด และได้ย้ำว่า หลังจากไฟสัญญาณบนเครื่องสีเขียวแล้วอีก 15 วินาทีถึงจะทับจุดโดด ทุกคนก็รับทราบ เมื่อขึ้นเครื่องไปนักบินก็ทำการ lock จุดปล่อยด้วยการบินทับจุดปล่อย แล้วผู้ควบคุมการกระโดดจะบอกนักบินว่าทับจุดปล่อย และนักบินจะทำการ lock พิกัด แล้วก็บินไปเพราะเราต้องรอให้สิ้นแสงทางทหาร ปรากฏว่าวันนั้นอากาศปิด (คือเมฆมากมองไม่เห็นสนามโดด) เครื่องบินก็บินวนนานกว่า 2 ชม. และในที่สุดก็ตัดสินใจกันว่า จะโดด ถ้าทับที่หมายอีกทีแล้วพอมองเห็นสนามโดด ในที่สุดโชคก็เข้าข้าง ก่อนถึงที่หมาย 20 วินาทีมองเห็นสัญญาณไฟที่สนามโดด ผู้ควบคุมการกระโดด ก็สั่งเตรียมตัวเมื่อ 15 วินาทีก่อนถึงที่หมาย สัญญาณไฟก็เปลี่ยนจากแดงเป็นเขียวที่ผู้ควบคุมการกระโดด กำลังก้มดูที่หมายอยู่ไม่ทราบว่ามีใครพูดว่า

“go go go...”

(เพราะในใจทุกคนตอนนั้นอยากจะออกไปจากเครื่องเต็มที่ เพราะบินวนกันนานมาก เลยลืมไปว่า ถ้าไฟเขียวแล้วคืออีก 15 วินาที) ทุกคนก็เฮกันออกท้ายเครื่อง ที่ผู้ควบคุมการกระโดดหันมาถามผมว่า ใครสั่งโดด ผมบอก

“ไม่ทราบครับ... ฉันผมไปนะพี่”

ผมก็กระโดดออกมา ปรากฏว่าเมฆเยอะมากผมมองไม่เห็นอะไร ผมจึงตัดสินใจเปิดร่ม เมื่อเปิดร่มก็ตั้งเบรคไว้ไม่ให้ร่มมีอัตราวิ้ง เพราะไม่เง้นจะไปชนคนอื่นเป็นอันตรายได้ พอพื้นเมฆผมมองไม่เห็นสนามโดด ผมคิดว่าจะไปทางไหนดี พอตีผมเหลือบเห็นร่มๆ หนึ่งติดแท่งไฟเรืองแสงสองแท่ง ปกติทุกคนจะติดแท่งเดียว ทำให้ผมคิดว่าน่าจะเป็นครูกระโดดร่ม เพราะเราเชิญครูกระโดดร่มมาด้วย ผมเลย

